

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Όλα ξεκίνησαν πριν από 83 χρόνια, όταν δύο νεαροί αξιωματικοί έψαχναν στο Ν. Πετρίτσι για εγκλωβισμένους κάτω από τα συντρίμμια των σπιτιών κοντά στα οχυρά του Ρούπελ. Ψάχνοντας κάτω από το τελευταίο κατεδαφισμένο σπίτι βρήκαν ένα τετράδιο που έγραφε στην μπροστινή σελίδα «Το ημερολόγιο του Κωνσταντίνου». Αποφάσισαν, όταν έφτασαν πίσω στο στρατόπεδο, να το διαβάσουν. Το άνοιξαν κι έτσι ξεκίνησαν να διαβάζουν.

«Αγαπητό μου ημερολόγιο,

σήμερα στις 28 Οκτωβρίου του 1940 ξύπνησα από φριχτούς ήχους πυροβολισμών, αεροπλάνων και φωνές συγχωριανών μου. Όταν ξύπνησα έτρεξα αμέσως στον μπαμπά μου και τον ρώτησα από πού ακούγονται αυτοί οι φρικτοί ήχοι. Εκείνος μου εξήγησε ότι οι Ιταλοί εισέβαλαν στην Αλβανία και κήρυξαν πόλεμο στην Ελλάδα. Εγώ φοβισμένος έτρεξα στη μαμά μου, την αγκάλιασα και άρχισα να κλαίω από τον φόβο μου. Εκείνη μου είπε να μην φοβάμαι και ότι όλα θα πάνε καλά. Αφού το άκουσα αυτό, ανακουφίστηκα λίγο και πήγα σε μια γωνία και ξεκίνησα να γράφω σε εσένα. Τώρα είναι απόγευμα, οι θόρυβοι γίνονται όλο και πιο τρομακτικοί όσο περνάει η ώρα. Αυτή τη στιγμή είμαι κάτω από το τραπεζάκι της κουζίνας και σου γράφω. Η μαμά μου λίγο πιο πριν μου είπε ότι ο μπαμπάς μου θα πρέπει να πάει να πολεμήσει στα σύνορα Αλβανίας - Ελλάδας. Εγώ δεν θέλω να πάει, γιατί δεν θέλω να πάθει κανένα κακό ο μπαμπάς μου, αλλά η μαμά μου μου είπε ότι δεν θα πάθει τίποτα και ότι θα είναι καλά. Τώρα πρέπει να σε αφήσω. Η μαμά μου λέει πως πρέπει να πάω για ύπνο. Θα τα πούμε, όταν μπορέσω πάλι.

Σε χαιρετώ,

Ο κάτοχός σου Κωνσταντίνος

Αγαπητό μου,

συγγνώμη που δεν σου έχω γράψει εδώ και πολύ καιρό αλλά έγιναν πολλά πράγματα και μάλιστα όλα έγιναν πολύ γρήγορα, τόσο γρήγορα που ξέχασα να σου γράψω. Για να θυμηθώ πού σε έχω αφήσει ... Α ναι! Τώρα θυμήθηκα. Σε άφησα εκεί που ξεκίνησε ο πόλεμος. Σήμερα είναι 13 Δεκεμβρίου του 1940, οπότε έχω να σου μιλήσω εδώ και δύο μήνες. Ας ξεκινήσω να σου πω τι έχει γίνει, λοιπόν. Ο μπαμπάς μου, όπως σου είπα, τον πήραν στον στρατό για να πολεμήσει. Ο ίδιος πού και πού μας στέλνει γράμματα και μας λέει τι γίνεται στον πόλεμο, πώς περνάει και ότι μας αγαπάει πολύ εμένα και τη μαμά. Οι τρομακτικοί θόρυβοι στους Κομνηνάδες συνεχίζουν να ακούγονται. Απλά τώρα όλα είναι πολύ πιο δυνατά. Αφού να φανταστείς πολλές φορές δεν κοιμάμαι το βράδυ από αυτούς τους θορύβους. Και οι Ιταλοί, στα σύνορα Αλβανίας -Ελλάδας δεν σταματούν να πυροβολούν. Ακόμα φοβάμαι αλλά όχι τόσο όσο στην αρχή του πολέμου. Ας ελπίζουμε ότι όλα θα πάνε καλά και ότι ο μπαμπάς μου θα γυρίσει ασφαλής στο

σπίτι. Πρέπει να σε αφήσω τώρα. Με φωνάζει η μαμά. Θα τα πούμε ξανά μία άλλη μέρα. Σου υπόσχομαι ότι θα σου γράφω πιο συχνά από δω και πέρα.

Σε χαιρετώ,

Ο κάτοχός σου Κωνσταντίνος

Αγαπητό μου ημερολόγιο,

σήμερα στις 2 Ιανουαρίου του 1941 άκουσα πολύ χάλια γεγονότα. Ο μπαμπάς μου μας έστειλε πάλι ένα γράμμα που έλεγε ότι τα πράγματα δεν πάνε καλά στον πόλεμο, έχουμε πολλές απώλειες από στρατιώτες και πολίτες και ότι χρειάζονται και άλλους στρατιώτες. Όμως, αρχίζω να φοβάμαι πάρα πολύ για τη ζωή του μπαμπά μου, της μαμάς μου και τη δική μου. Η μαμά μου μπροστά μου φαίνεται χαρούμενη, αλλά ξέρω ότι δεν είναι, γιατί πριν από 4 μέρες αλλά και χθες το βράδυ την είδα να κλαίει και να προσεύχεται να πάνε όλα καλά, γιατί δεν θα αντέξει αν χάσουμε τον μπαμπά μου και να πω την αλήθεια κι εγώ φοβάμαι πάρα πολύ. Δεν θέλω να το δείξω, γιατί ξέρω ότι η μαμά μου περνάει πολλά αυτόν τον καιρό. Θα σε αφήσω τώρα και θα τα πούμε πάλι κάποια άλλη μέρα ξανά. Τώρα θα πρέπει να πάω να βοηθήσω τη μαμά μου στις δουλειές του σπιτιού.

Σε χαιρετώ,

Ο κάτοχός σου Κωνσταντίνος

Αγαπητό μου ημερολόγιο,

έχουμε να τα πούμε πάρα πολύ καιρό. Έχω μεγαλώσει πια, έχω γίνει 13 χρονών. Σήμερα στις 25 Ιανουαρίου 1941, ο μπαμπάς μου γύρισε σπίτι, γιατί αρρώστησε. Η μαμά μου προσπαθεί με κάθε τρόπο να φροντίσει εμένα και τον μπαμπά μου. Προσπαθώ να την βοηθάω όπως μπορώ με τις δουλειές του σπιτιού και με τη φροντίδα του μπαμπά, αφού έχω μεγαλώσει πια και έχω γίνει, όπως λέει και αυτή, ολόκληρο παλικαράκι. Τώρα ας πάμε να σου μιλήσω για τον πόλεμο. Όλοι έχουν κουραστεί πολύ αλλά δεν πρόκειται να τα παρατήσουν. Θα συνεχίσουν να πολεμούν για την πατρίδα μας μέχρι το τέλος. Αυτά τα ξέρω, γιατί μου τα λέει ο μπαμπάς, όταν νιώθει κάπως καλύτερα. Σε λίγες μέρες, όταν γίνει ο μπαμπάς καλά, θα πρέπει να γυρίσει πίσω στον πόλεμο, γιατί τον χρειάζονται. Η μαμά φαίνεται ότι είναι πολύ κουρασμένη σωματικά και ψυχικά με όλα αυτά που γίνονται. Καταλαβαίνω τον λόγο και στεναχωριέμαι πάρα πολύ γι' αυτό. Πρέπει να σε αφήσω τώρα. Όταν έχω νέα, θα σου ξαναγράψω.

Σε χαιρετώ,

Ο κάτοχός σου Κωνσταντίνος

Αγαπητό μου ημερολόγιο,

σήμερα στις 10 Φεβρουαρίου 1941 ο μπαμπάς μου πήγε ξανά να πολεμήσει και θέλω να πιστεύω ότι θα πάνε όλα καλά. Η μαμά μου προσπαθεί με κάθε τρόπο να μην φανεί λυπημένη μπροστά μου και εγώ δεν είμαι πολύ καλά ψυχολογικά τελευταία. Όλοι φοβόμαστε, γιατί τα πράγματα έχουν δυσκολέψει πάρα πολύ και δύσκολα τα βγάζουμε πέρα. Τα τρόφιμα λιγοστεύουν και κάνει πάρα πολύ κρύο. Δεν έχω κάτι άλλο να σου πω σήμερα. Συγγνώμη που δεν σου γράφω συχνά, αλλά κάθε μέρα για εμένα είναι μια δύσκολη μέρα και προσπαθούμε να επιβιώσουμε με κάθε τρόπο. Σε αφήνω τώρα. Πρέπει να βοηθήσω τη μαμά μου.

Σε χαιρετώ,

Ο κάτοχός σου Κωνσταντίνος

Αγαπητό μου ημερολόγιο,

σήμερα στις 25 Φεβρουαρίου 1941 ο μπαμπάς μου γύρισε για λίγο καιρό, για να μας δει. Τα πράγματα είναι τα ίδια, αλλά ο μπαμπάς είπε ότι πρέπει να είμαστε σε ετοιμότητα, γιατί οι Ιταλοί μπορούν να χτυπήσουν οποιαδήποτε στιγμή, αφού βρίσκονται δίπλα μας. Η μαμά είναι πολύ χαρούμενη που γύρισε ο μπαμπάς, γιατί τα πράγματα θα γίνουν πιο εύκολα για αυτήν. Κι εγώ είμαι πολύ χαρούμενος που γύρισε ο μπαμπάς γιατί πρώτον η μαμά είναι χαρούμενη και δεύτερον γιατί θα ξέρω πια ότι μπαμπάς είναι δίπλα μας και ότι δεν θα πάθει κανένα κακό. Τώρα πρέπει να φύγω.

Σε χαιρετώ,

Ο κάτοχός σου Κωνσταντίνος

Αγαπητό μου ημερολόγιο,

σήμερα στις 31 Μαρτίου 1941 αναγκαστήκαμε να μετακομίσουμε στο Ν. Πετρίτσι Σερρών με την οικογένειά μου, γιατί ο στρατηγός του μπαμπά μου τον μετέφερε από τις Κομνηνάδες που βρισκόμασταν (ένα χωριό της Ελλάδας κοντά στα σύνορα της Αλβανίας) στο Πετρίτσι για τον λόγο ότι οι Γερμανοί πλησιάζουν στην Ελλάδα. Ο μπαμπάς μου είπε πριν φύγει για τα οχυρά του Ρούπελ ότι όλα θα πάνε καλά και ότι θα μου στέλνει γράμματα από τα οχυρά. Αν μου γράψει τίποτα αυτές τις μέρες, θα σου γράψω. Τώρα πρέπει να φύγω.

Σε χαιρετώ,

Ο κάτοχός σου Κωνσταντίνος

Αγαπητό μου ημερολόγιο,

σήμερα στις 10 Απριλίου 1941, θα σου πω κάποια πράγματα από αυτά που μου είχε γράψει ο μπαμπάς μου, για το πώς είναι από μέσα τα οχυρά του Ρούπελ. Πρώτα από όλα είναι από παντού φυλαγμένα και ότι είναι αδύνατο να μπουν μέσα οι εχθροί. Βρίσκονται σε βάθος 27 μέτρων από την επιφάνεια της γης και σε έκταση 4.250 μέτρων περίπου. Παντού έχει όπλα και μέρη που μπορούν να κρυφτούν οι στρατιώτες. Μέσα στα οχυρά υπάρχουν κρεβάτια, πολλά όπλα, υλικά πρώτης ανάγκης, πολλά τρόφιμα και πολλά άλλα. Αυτά έχω να σου πω για σήμερα. Θα τα πούμε κάποια άλλη μέρα.

Σε χαιρετώ,

Ο κάτοχός σου Κωνσταντίνος

Αγαπητό μου ημερολόγιο,

Αγαπητό μου ημερολόγιο σήμερα στις 15 Απριλίου του 1941 ο μπαμπάς γύρισε από τον πόλεμο, γιατί δεν τον χρειαζόντουσαν άλλο. Εγώ είμαι πολύ χαρούμενος γι' αυτό, αφού θα μπορώ να παίζω πάλι μαζί του όπως πριν. Η μαμά είναι επίσης χαρούμενη γιατί ο μπαμπάς θα μπορεί να την βοηθάει με το σπίτι και με εμένα. Δεν έχω κάτι άλλο να σου πω.

Σε χαιρετώ,

ο κάτοχός σου Κωνσταντίνος.

Αγαπητό μου ημερολόγιο,

σήμερα στις 23 Απριλίου του 1941 τα πράγματα είναι πολύ χάλια, φοβάμαι δεν ξέρω τι να κάνω, ακούω από παντού βομβαρδισμούς. Η μαμά μου έχει πανικοβληθεί, ο μπαμπάς μου προσπαθεί να την ηρεμήσει. Πολλά σπίτια έχουν γκρεμιστεί, οι νεκροί είναι δεκάδες. Νιώθω ότι σήμερα θα είναι η τελευταία μέρα που θα σου γράψω. Αμα δεν σου ξαναγράψω να ξέρεις ότι αγάπησα πολύ τη μαμά μου, τον μπαμπά μου και γενικότερα όλους τους συγγενείς μου. Τώρα θα σε αφήσω, πάω στη μαμά μου και στον μπαμπά μου, φοβάμαι πολύ!

Χαιρετώ.

Ο κάτοχός σου Κωνσταντίνος»

Και αυτή ήταν η τελευταία μέρα που έγραψε ο μικρός Κωνσταντίνος. Μετά από εκείνη την ημέρα δεν είδαν ούτε άκουσαν ξανά νέα από αυτή την οικογένεια. Τελικά το προαίσθημα του μικρού Κωνσταντίνου βγήκε αληθινό.

Λουκάγκου Άννα/Β΄ Γυμνασίου Σκοτούσσας